

Sygn. akt: **X K 224/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Mateusz Patelczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim

po rozpoznaniu w dniach 22 czerwca 2017 roku, 20 września 2017 roku, 21 listopada 2017 roku, 16 stycznia 2018 roku i 15 lutego 2018 roku na rozprawie

sprawy **W. O.**, syna M. i T. z domu L., ur. (...) w P., PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 07 stycznia 2016r. w P. przy ul. (...) w salonie (...) po uprzednim doprowadzeniu P. S. (1) do stanu bezbronności poprzez spryskanie twarzy wyżej wymienionego substancją, która spowodowała łzawienie i pieczenie oczu oraz kierowaniu wobec niego gróźb pozbawienia życia, które wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę ich spełnienia usiłował dokonać zaboru pieniędzy z trzech maszyn do gier poprzez ich uszkodzenie narzędziem typu łom powodując uszkodzenie ram i drzwi w trzech automatach, czym spowodował straty w wysokości 2.400 zł. na szkodę M. K., jednak zamierzonego celu w postaci zaboru pieniędzy nie osiągnął z uwagi na niepokonanie zabezpieczeń tych maszyn oraz dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki A. (...) o wartości 400 zł. na szkodę P. S. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, po odbyciu w okresie 09.05.2014r. do 18.04.2015r. kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, sygn.. akt II K 69/15 z dnia 11.03.2015r.,

tj. o przestępstwo z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **W. O.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia z tym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 09.05.2014r. do 18.04.2015r. części kary czterech lat pobawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 11.03.2015r. w sprawie II K 69/15 obejmującego m.in. kary za czyn z art. 279§1 k.k., tak opisany czyn kwalifikuje z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazuje go na karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13.01.2016r. do dnia 29.04.2016r.;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego M. K. obowiązek zapłaty kwoty 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 07.01.2016r. do dnia zapłaty;

IV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych, jaką oskarżony uzyskał ze sprzedaży telefonu komórkowego pozyskanego z przestępstwa;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 929,88 zł (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych 88/100) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu wraz z podatkiem VAT;

VI. na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1.195,38 zł. (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt pięć złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem wydatków oraz 400 (czterysta) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 224/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W. O. w nocy z 06/07 stycznia 2016 roku wracał autobusem nocnym z G. do P.. W czasie jazdy postanowił, że zdobędzie trochę gotówki okradając salon (...) mieszczący się przy ul. (...) w P., w którym czasami bywał. Wiedział, że w salonie tym znajduje się pięć automatów do gry. Po powzięciu wskazanej decyzji W. O. stwierdził, iż najlepiej będzie jeśli uda się do salonu gier niezwłocznie, gdyż z uwagi na późną porę w lokalu najprawdopodobniej będzie znajdował się tylko ochroniarz, co ułatwi jego obrabowanie. Celem przygotowania się do zaplanowanego rabunku W. O. przebrał się po powrocie do domu w spodnie dresowe, bluzę z kapturem oraz szalik. Wziął też z piwnicy łom, zamierzając użyć go do otwierania automatów do gry oraz gaz obezwładniający i udał się na ulicę (...). Dotarł tam około godziny 03:00. Na miejscu przed wejściem do lokalu założył na głowę kaptur od bluzy, zaś twarz owinął szalikiem, tak aby nie zostać rozpoznany. Wchodząc do lokalu W. O. prysnął gazem w twarz siedzącemu naprzeciwko drzwi ochroniarzowi P. S. (2), po czyn powiedział do niego: „nie ruszaj się, bo cię zabiję”. Następnie zapytał P. S. (1), czy automaty są połączone z ochroną, na co ten skłamał, że tak. Słyszac to W. O. odłączył automaty od prądu, po czym przystąpił do próby ich otwarcia odebranymi ochroniarzowi kluczami, jednak z uwagi na to, że klucze były przeznaczone dla innych celów – nie zdołał tego zrobić. Wówczas W. O. spróbował otworzyć automaty łomem, co również się nie powiodło. W wyniku podważania łomem drzwiczek automatów, W. O. w trzech urządzeniach uszkodził zarówno te urządzenia, jak i utrzymujące je ramy, nie zdołał jednak dostać się do znajdujących się w urządzeniach pieniędzy. Wówczas W. O. zabrał leżący obok P. S. (1) należący do niego telefon komórkowy – A. Z. o wartości 400 złotych – i uciekł z lokalu.

Dowód: zeznania świadka P. S. (1) k. 301, 302-304, 305-308, 487-488; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 100-101, 108, 115v., 243-244, 312-313, 470-471; protokół oględzin miejsca k. 10-18, 26; kserokopia zakupu telefonu A. k. 34-35.

Niszcząc w opisany wyżej sposób automaty do gry W. O. spowodował straty w łącznej wysokości 2.400 zł na szkodę ich właściciela M. K..

Dowód: zeznania świadka M. K. k. 309-310, 489-490.

W. O. stwierdził następnie, że sprzeda skradziony P. S. (1) telefon. W tym celu, jeszcze tego samego dnia, tj. 07 stycznia 2016 roku skontaktował się z M. S. (1), którą poprosił o pomoc w jego zbyciu w lombardzie znajdującym się w G. przy ul. (...), wskazując, że nie może zrobić tego sam, ponieważ zgubił swój dowód osobisty. Ta zgodziła się mu pomóc i podała swoje dane do umowy lombardowej. W. O. otrzymał za telefon 200 zł, z czego 50 zł wręczył M. S. (1).

Dowód: zeznania świadka K. D. k. 68, 506-506v.; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 100-101, 108, 115v., 243-244, 312-313, 470-471; protokół zatrzymania rzeczy k. 72-76; protokół oględzin k. 79-81.

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego W. O. oświadczył, iż rozumie treść stawianego mu zarzutu i przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniając opisał przy tym w jaki sposób działał i przedstawił powody, dla których zdecydował się napaść na salon gier.

Jednocześnie z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego odsyłając do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego W. O. k. 100-101, 108, 115v., 243-244, 312-313, 470-471.

W. O. ma wykształcenie zawodowe. Jest bezdzietnym kawalerem. Pracuje dorywczo przy wydobywaniu bursztynu osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 2.000-3.000 zł miesięcznie. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie. Leczył się odwykowo. W toku postępowania został poddany badaniu przeprowadzonemu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy zgodnie stwierdzili, iż nie zachodzą w stosunku do niego warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k. Był uprzednio wielokrotnie karany. W okresie od 09 maja 2014 roku do 18 kwietnia 2015 roku odbył karę orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, sygn. akt II K 69/15 z dnia 11 marca 2015 roku, którym połączono m.in. karę 1 roku i 3 miesiące pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 98-99, dane o karalności k. 480-483, odpisy i kopie wyroków k. 172-174, 198-200, 201-202, 203, 204-206, 207, 235-356; opinia sądowo – psychiatryczna k. 226-227v.

Sąd zważył co następuje :

Zgromadzony w toku niniejszego postępowania materiał dowodowy w ocenie Sądu dostarczył podstaw do przypisania oskarżonemu W. O. sprawstwa czynu z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Za podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń posłużyły w głównej mierze zeznania P. S. (1) – pracownika salonu (...) mieszczącego się przy ul. (...) w P., który był bezpośrednim świadkiem zdarzenia opisanego stawianym oskarżonemu zarzutem. W tym względzie należało zważyć, iż choć świadek obezwładniony gazem nie był w stanie dokładnie zobaczyć sprawcy rozboju, bez zastrzeżeń i kategorycznie rozpoznał głos W. O. w toku okazania. Co ważne, żadna z przedstawionych przez świadka okoliczności nie była przy tym kwestionowana przez oskarżonego, tym bardziej również i Sąd nie znajdował podstaw do ich podważenia. Omawiane zeznania stały się zatem podstawą ustaleń zarówno w zakresie przebiegu zdarzenia, jak i wartości zrabowanego przez W. O. telefonu.

Do dokonania ustaleń w przedmiocie rozmiaru wyrządzonych przez oskarżonego w czasie rozboju szkód posłużyły natomiast zeznania M. K. – właściciela automatów znajdujących się w lokalu przy ul (...) w P.. Wskazania M. K. w tym zakresie były rzeczowe i jednoznaczne, nie zostały też podważone przez żaden z innych, uznanych za wiarygodne dowodów, Sąd przyjął zatem, że polegały ona na prawdzie.

Podobnie oceniono zeznania K. D. – pracowniczki lombardu, w którym wystawiony na sprzedaż został telefon komórkowy skradziony przez W. O. P. S. (1). Świadek wskazała w nich, w jaki sposób w lombardzie znajdującym się w G. przy ul. (...) znalazł się rzeczony telefon, zaś na poparcie swoich słów przedłożyła umowę lombardową zawartą z M. S. (2). Sąd zauważył natomiast, iż zeznania świadka tworzyły spójną całość z depozycjami oskarżonego, który podał, że umieścił telefon w lombardzie z pomocą koleżanki, w ten sposób, że ta przedstawiła swoje dane do umowy i otrzymała za to od niego 50 zł, z uzyskanej za telefon kwoty. W związku z powyższym Sąd doszedł do wniosku, iż depozycje K. D. w całości polegały na prawdzie i uznał je za miarodajny dowód na przytoczone okoliczności.

Przechodząc do analizy zeznań B. K. Sąd zważył natomiast, iż przedstawione przez świadka okoliczności nie wnoszą niczego do sprawy. Po pierwsze świadek nie był w stanie wskazać w sposób kategoryczny, czy odnosi się w swoich zeznaniach do salonu gier w P. przy ul. (...), czy też innego lokalu o tożsamym profilu usług. Po wtóre – nie potrafił jednoznacznie wskazać, czy w ogóle odbył kiedykolwiek rozmowę z oskarżonym na temat problemów z odbieraniem wygranych zdobywanych w czasie gier na automatach. Jednocześnie świadek nie miał wiedzy na temat

okoliczności popełnienia przez W. O. przestępstwa będącego przedmiotem niniejszego postępowania – reasumując – jego depozycje uznano zatem za nieprzydatne.

Nadto wskazać należy, iż sąd zaniechał przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka M. L. z uwagi na niemożność ustalenia miejsca jego pobytu. Na marginesie wskazać przy tym należy, iż świadek ten miał zostać przesłuchany na okoliczność istnienia po stronie właściciela salonu gier przy ul. (...) długu względem oskarżonego z tytułu niewypłaconych mu wygranych. Powyższe nie miało jednak, w ocenie Sądu większego znaczenia dla sprawy, z depozycji oskarżonego złożonych w czasie jego pierwszego przesłuchania i podtrzymywanych na późniejszym etapie postępowania wynikało bowiem jednoznacznie, iż W. O. udał się do wskazanego lokalu w celu rabunkowym, nie zaś upominać się o swoją należność.

Sąd nie miał również zastrzeżeń co do wiarygodności wydanej w sprawie opinii sądowo-psychiatrycznej. Wskazana opinia nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości. Została ona sporządzona przez biegłych w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia zawodowego. Zaprezentowane zaś wnioski korespondują z całokształtem materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny. Z tych względów, Sąd uznał ją za miarodajny dowód na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w powyższym zakresie również na jej podstawie.

Zasadniczo zastrzeżeń Sądu nie wzbudzała również opinia z zakresu badania chemicznego. Również i ją oceniono jako pełną, jasną i nie zawierającą wewnętrznych sprzeczności, nie mniej jednak została ona przez sąd pominięta. Choć bowiem biegły wykluczył w opinii, aby na bluzie przekazanej do badania przez P. S. (1), a którą miał on na sobie w dniu zdarzenia, znajdowały się ślady substancji drażniącej znajdującej się w ręcznych miotaczach gazu, powyższe samo w sobie nie mogło wykluczyć, aby W. O. użył gazu obezwładniającego wobec pokrzywdzonego, zwłaszcza, że wynikało to jednoznacznie, tak z zeznania P. S. (1), jak i wyjaśnień samego W. O..

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności protokół oględzin miejsca, protokół okazania, dane o karalności i odpisy oraz kopie wyroków. Autentyczność i prawdziwość powyższych dokumentów nie budziły wątpliwości. Zostały one zgromadzone w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami prawnymi, mają charakter kompletny, a ich treść znalazła potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w postaci zwłaszcza zeznań pokrzywdzonych i częściowo również wyjaśnień oskarżonego. Ponadto wiarygodność wskazanych dokumentów nie była w toku postępowania kwestionowana przez żadną ze stron i nie budziła wątpliwości Sądu. Brak było zatem podstaw do odmowy uznania ich rzetelności oraz autentyczności.

Mając na uwadze powyższe rozważania, zastrzeżeń Sądu nie wzbudziło przyznanie się do winy oskarżonego, jak również wyjaśnienia w zakresie w jakim podał on, iż z nocy z 06 na 07 stycznia 2016 roku udał się do salonu gier położonego w P. przy ul. (...), aby ukraść znajdujące się w automatach do gier pieniądze, jak również w części opisującej podjęte w tym celu przez niego przygotowania. Zdaniem Sądu wskazane depozycje należało uznać za szczere, były one bowiem jednoznacznie obciążające, brak było zaś podstaw aby przyjmować, iż oskarżony miał powody aby obciążać sam siebie ponad miarę. Istotnym było przy tym, iż przytoczone wskazania korespondowały z treścią zeznań P. S. (1), tym bardziej sąd nie kwestionował zetem ich wiarygodności.

W dalszej kolejności Sąd zważył, iż oskarżony mijał się z prawdą wskazując, z jakich względów zabrał należący do P. S. (1) telefon. W. O. utrzymywał bowiem, iż uczynił to, aby uniemożliwić P. S. (1) zawiadomienie Policji o zdarzeniu. Tłumaczenie to trudno jednak uznać za racjonalne, z jednej strony bowiem samo pozbawienie P. S. (1) skorzystania z tego konkretnego telefonu nie wyłączało przecież możliwości zawiadomienia przez niego organów ścigania, z drugiej zaś, jak wynika z zeznań samego oskarżonego – następnie (jeszcze tego samego dnia) zmierzał on do zbycia rzeczzonego urządzenia, co jednoznacznie wskazuje, na dokonanie jego zaboru przez W. O. celem osiągnięcia korzyści majątkowej.

Podobnie, a zatem wyłącznie za przyjętą przez oskarżonego linię obrony, uznano twierdzenia W. O. odnośnie przyczyn, dla których zdecydował się dokonać rozboju w salonie gier. Oskarżony utrzymywał w tym przedmiocie, iż w okresie, w jakim dopuścił się zarzucanego mu czynu powziął informacje mogące zaburzyć jego zdolność do racjonalnej oceny

swojego zachowania i pokierowania nim. Analizując wyjaśnienia oskarżonego w tej części Sąd zauważył, że były one wysoce niekonsekwentne – pierwotnie W. O. podnosił bowiem, że znajdował się w szoku po informacji o chorobie siostry, w toku kolejnego przesychania wskazywał zaś na powzięcie informacji o chorobie siostry i wystąpienia paraliżu u ojca, wreszcie przesłuchiwany w toku rozprawy stwierdził, że „wtedy pokłócił się z kobietą” i „zmarł mu ojciec”. W toku przesłuchania w dniu 22 czerwca 2017 roku stwierdził natomiast, że „w trakcie odbywania kary poznał nowe fakty poprzedzające to zdarzenie”. Mianowicie miał dowiedzieć się, że 06 stycznia 2016 roku spożywał alkohol i zażywał narkotyki i do salonu gier udał się odzyskać niewypłaconą mu wcześniej wygraną. Powyższe uznano za kompletnie niewiarygodne, kłóciło się bowiem z początkowymi depozycjami oskarżonego, które ten notabene w całości podtrzymał w dniu 22 czerwca 2017 roku. Co więcej, trudno było dać wiarę wskazaniom, iż oskarżony „odkrył” motyw swojego działania dopiero po rozmowach ze współosadzonymi, podczas, gdy do salonu gier szedł w środku nocy, zamaskowany i wyposażony w łom oraz gaz obezwładniający, a zatem z atrybutami wskazujący ewidentnie bardziej na zamiar rabunkowy, aniżeli windykacyjny czy jakikolwiek inny.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie przeprowadzono i ujawniono dowody, które pozwalały na przypisanie W. O. zarzucanego mu i kwalifikowanego z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. czynu.

Zgodnie z ustaleniami Sądu W. O. w dacie i miejscu wskazanych aktem oskarżenia doprowadził P. S. (1) do stanu bezbronności poprzez spryskanie twarzy wyżej wymienioną substancją, która spowodowała łzawienie i pieczenie oczu oraz kierowaniu pod jego adresem gróźb pozbawienia życia, które – biorąc pod uwagę okoliczności – wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę ich spełnienia. Następnie wykorzystując bezradność P. S. (1), W. O. usiłował dokonać zaboru pieniędzy z trzech maszyn do gier, starając się otworzyć je przy pomocy łomu, jednak zamierzonego celu w postaci zaboru pieniędzy nie osiągnął z uwagi na niepokonanie zabezpieczeń tych maszyn, po czym dokonał zaboru w celu przywłaszczenia należącego do P. S. (1) telefonu komórkowego marki A. (...) o wartości 400 zł. Jednocześnie Sąd stwierdził, iż zarówno wskazane automaty do gry, jak i rzeczony telefon komórkowy nie stanowiły własności oskarżonego i nie miał on żadnego tytułu, aby tymi przedmiotami dysponować. W. O. zachowywał się zaś względem tych przedmiotów jak gdyby miał do nich prawo – automaty uszkodził, natomiast telefon usiłował zbyć. Bez wątplenia zachowaniem swoim W. O. wyczerpał znamiona czynu z art. 280 § 1 k.k.

Analizując okoliczności związane z próbą dostania się przez oskarżonego do środków pieniężnych znajdujących się w należących do M. K. automatach, Sąd stwierdził, że w tym zakresie zasadnym będzie przypisanie W. O. sprawstwa występkę z art. 288 § 1 k.k. Oskarżony bez wątplenia wyważając łomem drzwiczki tych urządzeń miał świadomość, iż może w ten sposób uszkodzić je, do czego finalnie doszło. Tym samym zasadne było przyjęcie, iż W. O. przewidywał możliwość dokonania zniszczeń w mieniu M. K. i godząc się na to, tym samym wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 288 § 1 k.k.

Mając natomiast na względzie, że działania, jakie podjął oskarżony, wyczerpujące znamiona wskazanych wyżej przestępstw, zostały podjęte w celu realizacji jednego zamiaru – sprowadzającego się zasadniczo do osiągnięcia w wyniku rozboju korzyści majątkowej – należało zatem uznać je za jeden czyn zabroniony i zakwalifikować z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Ponadto w kwalifikacji prawnej przestępstwa popełnionego przez oskarżonego W. O. należało uwzględnić fakt, iż działał on w warunkach powrotu do przestępstwa. Zgodnie z przepisem art. 64 § 1 k.k., jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W okolicznościach niniejszej sprawy ustalono, że W. O. w okresie od 09 maja 2014 roku do 18 kwietnia 2015 roku odbył karę łączną orzeczoną względem niego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, sygn. akt II K 69/15 z dnia 11 marca 2015 roku, którym połączono min. karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Przestępstwo, którego oskarżony dopuścił się obecnie, jest przestępstwem tego samego rodzaju – przeciwko mieniu, a zatem jest przestępstwem podobnym

w rozumieniu art. 115 § 3 k.k., i zostało popełnione w dniu 07 stycznia 2016 roku, a więc przed upływem 5 lat od zakończenia odbywania wskazanej kary przez oskarżonego. Uzasadnia to uwzględnienie w kwalifikacji prawnej czynów przypisanego oskarżonemu przepisu art. 64 § 1 k.k.

Zdaniem Sądu oskarżonemu, wbrew jego sugestiom, przypisać można też winę w popełnieniu omawianego czynu. Jest on ze względu na wiek zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wskazania opinii sędowo – psychiatrycznej, nie dostarczają podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Miał dodatkowo obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynił i z tego tytułu zasadnie postawić można mu zarzut.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 § 1 kk, zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z brzmieniem przepisu stanowiącego podstawę skazania W. O. za przypisany mu czyn podlegał on karze pozbawienia wolności od 2 roku do 15 lat (z uwagi na treść art. 11 § 3 k.k. oraz art. 64 § 1 k.k.). Uwzględniając przywołane powyżej dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k., Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego będzie kara 5 lat pozbawienia wolności.

Orzekając w tym względzie Sąd uznał, iż na korzyść oskarżonego poczytać można zasadniczo wyłącznie okoliczność, iż rzecz której zaboru dokonał oskarżony w dniu 07 stycznia 2016 roku nie przedstawiała szczególnie wysokiej wartości, jak i to, że obezwładniając P. S. (1) oskarżony nie wyrządził mu większej krzywdy. Jednocześnie sąd dostrzegł szereg okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, jak to, że choć samą decyzję o dokonaniu rozboju W. O. podjął niejako pochopnie, jednak następnie do popełniania tego przestępstwa skrupulatnie się przygotował. Miał zatem obiektywnie czas i możliwość zrezygnowania z udania się do salonu gier przy ul. (...), nie zaniechał tego jednak, co przemawiało za uznaniem, iż jest on osobą w znacznym stopniu zdemoralizowaną, nie mającą szacunku dla obowiązujących norm prawnych, mienia i zdrowia innych osób. Za przyjęciem takiej konkluzji przemawiał nadto fakt jego uprzedniej wielokrotnej karalności, a w tym – jego działanie w warunkach powrotu do przestępstwa wyrażony w art. 64 § 1 k.k. Odnosząc się do postawy przyjętej przez oskarżonego w toku postępowania Sąd stwierdził, iż choć ten przyznawał się do winy, jednocześnie przedstawiał szereg kuriozalnych usprawiedliwień dla swojego zachowania, co w ocenie Sądu poddawało w wątpliwość szczerą jego zapewnień odnośnie świadomości karygodności swojego postępowania i chęci zmiany postawy życiowej. Deklarował również chęć naprawienia szkody, jednak zaprzestał stawiania się na rozprawie i nie poinformował Sądu, czy ostatecznie to uczynił. Wobec takich okoliczności, kara pozbawienia wolności orzeczona względem W. O. nie może być w ocenie Sądu poczytana za nieadekwatną, a w żadnym razie – za rażąco surową.

Z uwagi na wysokość orzeczonej wobec W. O. kary oraz okoliczność jego uprzednich skazań na kary pozbawienia wolności, nie było potrzeby rozważania celowości warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 69 § 1 k.k.).

Nadto na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 stycznia 2016 roku do dnia 29 kwietnia 2016 roku.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł natomiast o obowiązku zapłacenia przez oskarżonego na rzecz M. K. kwoty 2.400 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Określając wymiar obowiązku, Sąd zważył przy tym, iż ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396) znowelizowano m.in. brzmienie art. 46 § 1 k.k. stanowiącego podstawę orzeczenia względem oskarżonego omawianego obowiązku. Znowelizowane brzmienie wskazanego przepisu wprost odsyła do bezpośredniego stosowania wszystkich przepisów prawa cywilnego, dotyczących obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, z wyjątkiem przepisów o możliwości zasądzenia renty, a zatem także przepisy o odsetkach za opóźnienie w płatności.

Rozstrzygając w powyższym zakresie, Sąd wziął pod uwagę zarówno konieczność oddziaływania w sferze prewencji szczególnej, jak i zapewnienie realizacji jednego z głównych celów prawa karnego, jakim jest kompensowanie szkód poniesionych przez pokrzywdzonego przestępstwem.

Dodatkowo Sąd stwierdzając, że na skutek popełnienia czynu zabronionego polegającego na dokonaniu zaboru w warunkach opisanych w art. 280 § 1 k.k. telefonu komórkowego należącego do P. S. (1), a następnie sprzedania go, W. O. osiągnął korzyść majątkową w kwocie 150 zł, zobligowany treścią art. 45 § 1 k.k. orzekł zatem wobec oskarżonego przepadek wskazanej kwoty na rzecz Skarbu Państwa.

Na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe, w tym 1.195,38 zł tytułem wydatków, a także kwotę 400 zł tytułem opłaty. Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. W ocenie Sądu W. O. jako osoba młoda, zdolna do pracy zarobkowej i osiągająca w warunkach wolnościowych stosunkowo wysoki miesięczny dochód będzie w stanie ponieść wskazane koszty.